

17. Země nemrtvých

„Šéfe, myslíte, že je to dobrý nápad?“ zeptal se opatrně Pong.

„Pongu, nevím, ale mohlo by dojít na nějaký dobrodružství, už dlouho sme nic nezažili a současný obchody jsou pěkná nuda. Konta máme tučný, tak proč si trochu neužít. Navíc si uvědom, že přišli za námi a za nikým jiným.“

„Šéfe, máte pravdu, ale aby s námi nevyjebali jako zmrdi tenkrát v bordelu...“

„Pongu, mám takovej vnitřní pocit, že kdyby s námi chtěli vyjebat, nepřijdou bez pozvání do našeho podniku,“ odpověděl s úsměvem Blázen a v duchu byl velmi pyšný na svůj bar s děvčaty, který koupil z Martenovy pozůstalosti.

„A uvědom si, kdo to za námi přišel.“

„Šéfe, ...“ zamyslel se Pong a zavzpomínal na prazvláštní setkání v zábavním podniku U Blázna.

Seděl se Šéfem, Kokotem, Urghou a Karlosem v pohodlných sedačkách soukromých prostor a dívali se na taneční parket pod sebou.

Holky u tyče jely jako o život, Blázen pokuřoval novou sklizeň z titanských skleníků, které byly pravidelně rozšiřovány a Pong s Urghou rýsovali lajny. Kokot upíjel ze sklenice s olejem a kontroloval složky s účetnictvím. To tedy nebylo vidět, protože měl databáze v paměti a na první pohled se nijak neprojevoval. Něco ho však v jednu chvíli zaujalo. Hosté na parketu přestávali tančit a vytvářeli uličku, kterou procházely tři kymácivé postavy.

„Můj vůdce, kdo to je, to není možné...“ vstal Kokot a ukázal prstem.

„Co tam vidíš?“ zeptal se Blázen.

„Já nevím, ale vypadá to jako... Ne to není možné.“

„Co se děje?“ přidala se Urgha a nechápavě se dívala po Kokotově zmatené tváři.

V tu chvíli však přišel hlídač od dveří, byl pochcaný a páchl hovnem.

„Pane Blázen, dřív než se půjdu převlíknout, dole stojí tři fakt divný jedinci a drží v ruce ceduli s nápisem, že nám neublíží a chtějí s vámi mluvit.“

„Tak je pozvi dál a jdi se převlíknout,“ řekl Blázen a mocně potáhl.

„Kapitáne, je to rozumný nápad?“ zeptala se Urgha.

„Přišli, tak je neodmítneme, nemyslíš?“

„Něco by na tom mohlo být, ale ten posranej strážce mě trochu děsí.“

„Urgho, mohl taky bejt mrtvej,“ rozesmál se Blázen.

Místnost zmlkla, když vstoupili tři nikým nezvaní hosté. Vypadali opravdu příšerně, špinaví, rozedraní a tváře, které naši společnosti připomněly cosi ze života.

„Kurva, co to je? Já sem netušil, že Mozeček má nějaký příbuzný,“ zarazil se Karlos, který právě vylezl ze záchodu. Jeho spokojeně vysraný výraz se změnil na překvapený a dokázal ze sebe vypustit jenom tyto dvě věty. Popis naprosto seděl, protože před nimi stály tři laciné ušmudlané kopie jejich Mozečka a prostřední držela v ruce cedulku.

„Mozky, mozky, mozky,“ řekla postava a cedulku otočila. „*Nechceme vám ublížit. Kdo z vás je Generál Blázen?*“

Všichni v místnosti se po sobě podívali a nechápavě zírali. Pong povytáhl meč, ale Blázen ho rukou nenápadně zastavil.

„Mozky, mozky, mozky, mozky, mozky,“ udělala dva kroky prostřední figura.

„Možký, možký, možký,“ vykročil nečekaně vpřed Kokot.

„Mozky, mozky,“ řekla postava.

„Možky, mozky, možký,“ odpověděl Kokot.

„Mozky, mozky, mozky. Mozky.“

„Mozky, možký, mozky,“ řekl Kokot a otočil se k Bláznovi. „Můj vůdce, za chvíli se aktualizuje překladač a budete jim rozumět. Jejich řeč je kupodivu podobná Mozečkově řeči.“

„Mozky, mozky, mozký. Mozky, mozky,“ pokračoval v rozhovoru s nezvaným návštěvníkem.
„Mozky, mozky, mozký, moz... *proto mozbuuje*,“ nezafungovala příliš dobře aktualizace překladáče a objevily se vadné titulky.

„Kokote, cožeto??“ zeptal se Kapitán.

„Můj vůdce, také vidím, že překladáč nepřekládá. Asi budu muset vymyslet nějaký plugin. Budete se divit, ale jsou skutečně Mozečkovi velmi vzdálení příbuzní, kteří však vznikli jiným způsobem. Vyhledali se atomovkami a ti, kteří přežili, povstali z popela mrtvých. Předpokládám, že se tak stalo vlivem záření, protože i teď ještě září jako vánoční stromeček z Černobyli.“

„No a co potřebují?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, budete se divit, ale starý dobrý pervitin. Jejich dýler zemřel, nezanechal nástupce a posledními zásobami vybavili dobrovolníky, kteří se rozlétlí do celé galaxie, aby pátrali po novém dodavateli pervitinu.“

„A předpokládám, že se někde na cestách doslechli o nějakým bláznovi, kterej má fakt vyhlášeněj matroš a tak jsou tady, že jo?“

„Mozky, mozky. Mozky, mozky, mozky,“ promluvil prostřední.

„Co to říkal?“ zeptal se Kapitán.

„Můj vůdce, legendy prý nelhaly, jste chytrý jako lišák,“ lehce se Kokot usmál.

„Nejsem chytřej, jen už za ty roky znám smažky, věděj jak se vetřít do přízně. A taky nejsem generál, ale jenom Kapitán.“

„Mozky, mozky, mozky,“ odpověděl prostřední.

„Prý se omlouvá, ale rádi by přešli k obchodu.“

„Fajn, chtějí ochutnat?“ vstoupil do rozhovoru Pong.

„Mozky, mozký, mozky, mozky,“ otočil se Kokot.

„Mozky, mozky. Mozky, mozky, mozky, mozky. Mozky.“

„Velmi rádi, mají abstinenci halucinace a brzo by stejně zemřeli. Našli nás na poslední chvíli.“

„Klikaři,“ zamručel Karlos a netvářil se příliš nadšeně z nových příchozích.

„Kokote, zeptej se jich jestli mají nějaký jména. Snad máme právo vědět, kdo nám to šnupe perník,“ ozval se Karlos.

„Mozky, mozký.“

„Mozky.“

„Můj vůdce, který mluví se jmenuje Mozek, ten menší Střevo a ten větší Játro.“

„Skuteční kreativci,“ zasmál se Blázen, ubalil a zapálil brko.

Jejich noví nemrtví hosté vypadali po lajnách velmi spokojeně.

„Tak co chcete?“ zeptal se Blázen, když se všichni usadili okolo stolu do křesel.

„Trošku se loupou,“ šeptla Urgha Karlosovi do ucha a nenápadně se podívala na hromádky látek, kůže a kousků kostí, které po nich zůstávaly.

„Služebnictvo to bude muset vyluxovat,“ dodal Karlos a šňupl kokainu ze stříbrného tácku.

„Mozky, mozky. Mozky, mozky, mozky, mozky, mozky. Mozky. Mozky,“ suchými hlasivkami chrčel Mozek.

„Můj vůdce, perník je kvalitní a prý jim vlil do jejich mrtvých žil spoustu nové energie. Chtěli by si objednat celou fabriku a zaučení do technologie.“

„Nejsou žádní troškaři. Řekni jim, že kvasinky jsou nejdražší na celém podniku, protože kvasinky prdící efedrin nejsou levný. Zeptej se jich, jestli vůbec maj nějaký love. Vypadaj šupácky.“

„Mozky, mozký, mozky, mozky.“

„Mozky. Mozky. Mozky, mozky, mozky. Mozky, mozky.“

„Můj vůdce, peníze nejsou žádný problém. Živí se výrobou a prodejem vysoce radioaktivních látek, protože zpracovávají pozůstatky po válce. Radiace jim jaksí nemůže ublížit. Jsou ochotní zaplatit půlku předem.“

„Kokote, fakt nekecaj? Pokud to vidí takto, řekni jim, že provedeme transakci ihned a za měsíc nás můžou čekat s celou fabrikou a manuálem k provozu.“

„Mozky, mozky. Mozky.“

„Mozky,“ řekl Mozek a vytáhl z rozpadající kapsy kartu.

„Ááá, zase ten intergalaktické sráč.“

„Mozky?“

„Prý jestli máme něco proti Žbluňku?“

„Kokote ne, ale řekni mu něco o převodních kurzech a dej mu nějaký slušný procenta. Jistý je jedno, nejsou tam Číňani se svým Kreditem.“

„Mozky, mozky, možký. Mozky.“

„Mozky, mozky.“

„Můj vůdce, Nemají problém.“

„Tak fajn. Pongu, narýsuj lajny, zajdi pro dvě kila vzorku, ať mají něco na cestu a po potvrzení transakce zapaříme,“ řekl Blázen, zvedl se a šel pro intergalaktický platební terminál.

Sepsali dohodu, obdrželi souřadnice planety Nemrtvých a posečkali na potvrzení platby. Blázen tedy počkal rafinovaně na dvojnásobný počet potvrzení, protože si nebyl úplně jistý, jestli se nejedná o šmėčko, ale Galaktická offshore banka ohlásila na terminálu stoprocentní úroveň jistoty a Blázen pocítil spokojenost.

„Kapitáne, ste si jistej?“ zeptal se Karlos.

„Jo, sem. Když se něco vyjebe, zůstaneme maximálně na nule. Druhá půlka je náš zisk a fabrika něco stojí,“ rozesmál se Blázen a kouřil joint.

Pong přinesl dvě kila a Sřevo předal kontejner se vzorky jejich produktů, prý kdyby se náhodou našel zájemce, dal by se domluvit obchod. Bláznovi prolétlo hlavou něco o Číňanech, protože ti by se možná mohli zajímat o netradiční suroviny. Proběhl obvyklý páteční večírek, tanec, dívky, drogy, alkohol a slušnej blázinec. Zvláštní hosté byli nakonec velmi dobře přijati, protože návštěvníci podniku zjistili, že jim nic nehrozí a kdy se můžete potkat se skutečnými neagresivními nemrtvými?

Měsíc skoro uplynul, Kapka měla plně naložený nákladní prostor a probíhaly poslední přípravy před cestou.

„Šéfe, je dobrej nápad brát sebou Mozečka a Mazlíčka?“ zeptal Pong, když stál s Bláznem pod lodí a čekali, až Kokot zavře a zabezpečí stanici. Blázen se po něm podíval a nic neřikal.

Kapka vyletěla ze svého doupěte a připravovala se k dálkovému letu. Kokot provedl tradiční oblet nad kráterem a zamířil pryč ze Sluneční soustavy.

Doktor se připravil k vytvoření červí díry a převzal řízení. Jeho kovový hlas oznámil, že let bude krátký, tak ať nerozjíždí velký mejdan.

Posádka se rozešla do svých ubikací a na můstku zůstal kromě doktora ještě Blázen, Kokot a Karlos.

„Kapitáne, jste si tímhle kšeftem jistej?“ zeptal se Karlos, drtil kamínky a prudil.

„Karlosi, zboží je zaplacený, zbytek je naše práce. Neprodáváme kurva rohlíky, nemůžeš čekat trh se zeleninou.“

„No jo, já jsem jistější ve svý starý dobrý ponorce.“

„Karlos, až se vrátíme, protáhneme naši starou plechovou rakev a vyrazíme na Havaj.“

„Můj vůdce, můžu pustit svého studeného přítele z pokoje?“

„Ne. Kokote, viděls jak byl vystresovanej. Sám si nejsem jistej, jestli byl dobrej nápad vzít ho s náma. Dlouho, ale nikde nebyl a zaslouží si trošku provětrat. Radiace mu snad neublíží, tobě taky ne a zbytek si bude muset vzít skafandry.“

Kokot nic neodpověděl a uraženě se začal věnovat přístrojové desce.

„Hlavně nebuď uraženej, je to pro dobro nás všech,“ rýpl si Blázen a potáhl z jointu.

„Konečná, vystupovat!“ rozlehl se Doktorův umělý hlas lodí. Tunel skončil a Kapka prošla horizontem události.

„Jsme na místě, přebírám řízení,“ ohlásil Kokot, Karlos smetl z desky bordel a převzal roli druhého pilota. Blázen otevřel domluvenou komunikační frekvenci a ohlásil přilet.

„Mozky. Mozky, mozky, mozky. Mozky. Mozky,“ ozvalo se z reproduktoru.

„Můj vůdce, jsou rádi, že jsem dorazili a dostali jsme souřadnice místa přistání. Prý je bezpečné, jediná vyčištěná plocha na planetě.“

„Dobrá, přistaň podle jejich pokynů,“ odpověděl Blázen a vzal mikrofon komunikátoru.

„Posádko, budeme přistávat.“

Kokot provedl několik obletů nad planetou, aby se podívali s čím mají tu čest. Rudá oblaka budila sama o sobě respekt a dálkové senzory hlásily podmínky nevhodné pro život. Radiace z planety sálala jak z horkých kamen.

„Fakt nevím, co si mám představit pod pojmem ‚vyčištěná plocha‘, vždyť tohle je jedna velká radioaktivní hrouda poletující vesmírem.“

„Můj vůdce, trup lodi nás ochrání, po přistání a vyložení dodávky nahodíme štíty. Budeme jako v bavlnce, nebojte se,“ konstatoval Kokot.

„Doufejme,“ povzdechl Blázen a zapálil dalšího jointa.

Kokot zamířil do rudých mraků, proletěl skrz hustá oblaka plná radioaktivní vody a pod nimi se objevila apokalyptická krajina s mohutnými krátery po výbuších bomb, s ruinami starých měst a vyschlými řečišti v rudé poušti. Kapka letěla směrem k udaným souřadnicím a míjela velké továrny s vysokými komíny, které chrlily do atmosféry vysoké sloupy různobarevných kouřů.

„No ty vole, Šéfe, tady máme stavět varnu?“ vstoupil na můstek Pong.

„Vypadá to tak,“ pokusil vygenerovat úsměv Blázen a nebyl si vůbec jistý.

Doletěli nad uvedené souřadnice, které byly přesně v místě menšího kráteru, na jehož jednom svahu byla stavba až k vrcholu.

Kokot zamířil nad křížem označené místo přistání a začal pomalu klesat.

„Mozky. Mozky, mozky. Mozky, mozky.“

„Mozký,“ odpověděl Kokot.

„Prý se nemáme čeho bát, kráter je dekontaminován a chrání nás silové pole. Jsme očekáváni,“ přeložil Kokot zprávu.

„Zkontrolujte ještě senzory,“ řekl Blázen.

„Kapitáne, okolí vypadá skutečně čistý, žádná radiace,“ ohlásil Karlos.

„Dobře, můžeme se tedy pustit do práce. Kokote, jdi pro Mozečka a Mazlíčka.“

Všichni se setkali v nákladním prostoru, když se otevíraly vrata. Venku již postával Mozek, Játro a Střevo.

„Mozky. Mozky!“ snažil se Mozek vyjádřit pohyby radost.

„Možky,“ odpověděl Kokot a vedl za ruku Mozečka.

„Mozky. Mozky?“ byl vidět na tvářích nemrtvých údiv.

„Možký, možký,“ řekl Mozeček.

„Mozky, mozky. Mozky?“

„Možký. Možký. Možký, možký.“

„Mozky. Mozky, mozky!?“ zajásal Mozek.

„Co to kurva melou?“ zeptal se Blázen.

„Můj vůdce, vidíte sám. Veliké vzájemné překvapení. Já posledně slíbil, že jim někoho představím. Oni se prostě museli setkat.“

„No a co to melou?“ vstoupil do rozhovoru Pong.

„Nic důležitého, seznamují se a zkouší, jak moc si rozumí.“

„Rozumí si asi dobře, ale já jim kurva nerozumím. Nešlo by něco udělat s tím překladačem?“ odsekl Pong a bylo vidět, že není rád ve společnosti nemrtvých, kterým nerozuměl.

„Serem na to, vykládat,“ zavelel Blázen a podíval se po Kokotovi. Ten pochopil, ujal se řízení antigravitační plošiny a postupně vyložil celý náklad.

Kapitán Blázen seděl v nejvyšším místě na vrcholu kráteru a s jointem v ústech pozoroval zdevastovanou krajinu, jejíž radiací spálené lány se nesly až k dalekému obzoru, kterému dominovaly gigantické komíny s barevným kouřem, které viděli během letu.

Zpustošená krajina bez špetky života nebyla místem k životu, které by si přál. Z dumání ho vyrušil Mozek.

„Mozky, mozky, mozky. Mozky, mozky.“

„Co to říkáš chlape?“ povzdechl Blázen a zařval přes celou místnost.

„Kokotééééé!“

„Můj vůdce, co se děje?“ přiběhl Kokot bez zadýchání.

„Potřebuju tlumočit, něco mi říká a já mu nerozumím.“

„Mozky. Možky.“

„Mozky, mozky, mozky. Mozky, mozky.“

„Můj vůdce, Mozek vám chce ukázat místo, kde postaví fabriku.“

„Tak ať se pochlubí, nevidím problém.“

„Budeme muset jít ven.“

„Aha,“ díval se Blázen po Kokotovi a čekal nějakou spásnou myšlenku, která nepřicházela.

„Co mi zbejvá, tak jen ze slušnosti,“ dodal s jistou obavou v očích se podíval po Mozkovi.

„Mozky,“ řekl Mozek.

„Prý se nemáte čeho bát, dostaneme protiradiační obleky,“ přeložil Kokot odpověď.

Blázen pro jistotu zavolal Ponga, se kterým se setkal v přechodové místnosti. Ochranné obleky seděly přesně a nebránily v pohybu, ale vypadali v nich poněkud zábavně. Dalo by se říci, že připomínali splasklé staré pomeranče.

„Šéfe, v tomhle se mi bude blbě zabíjet, kdyby došlo na věc.“

„Koho bys tady chtěl zabíjet, ty vole,“ zasmál se Blázen, típl joint a nasadil oranžovou helmu se širokým průzorem.

„Mozky,“ zahlásil Mozek.

„Máme jít za ním,“ řekl Kokot z obleku a rozhlédl se po přátelích.

Prošli úzkými dveřmi, které se za nimi se syčením zavřely a Mozek otevřel druhé dveře. Přes obleky ucítili závan větru, který vehnal dovnitř zrnka písku. Geigerův počítač začal řvát na plné koule, tak ho Kokot hodil na zem a rozšlápl.

„Můj vůdce, obleky nás ochrání, akorát tenhle čínský šmejd není zvyklý na pořádné dávky radiace. Připomeňte mi, že od nich musíme nakoupit i nějaký přístroje a skafandry. Vypadají, že jsou velmi vychytanou technologií.“

Blázen nic neřikal a jen se rozkukával po okolí, protože z druhé strany to byl velmi exkluzivní zážitek, mít takhle možnost procházet se po naprosto zničené planetě. Místo, kde se ocitli, by se dalo popsat jako radioaktivní zahrada. Mozek byl obzvláště hrdý na zbytky stromů.

„Mozky, mozky.“

„Můj vůdce, toto jsou poslední zbytky stromů, které zde kdysi rostly. Našli je při stavbě zpracovatelských továren.“

„Mozky.“

Pokračovali po cestě až došli k velkým výběhům, chráněných mohutnou mříží.

„Mozky. Mozky, mozky.“

„Můj vůdce, já jsem si nebyl jistý, jestli sem mu dobře rozuměl, ale chce nám ukázat nějakou zoo.“

„Zoo?“

„Ano zoo, přesně nevím jak bych to přeložil, ale pravděpodobně něco přežilo atomovou výheň.“

Blázen s Pongem se po sobě podívali a vyměnili několik nejasných pohledů.

Mozek zastavil u plotu z tyčí tlustých jako lidská ruka a tyčících se pěkně vysoko.

„Mozky. Mozky,“ řekl a zvedl krátkou tyč ze země, kterou poklepal na plot. Slyšeli několik kovových ran a zvědavě čekali, co se stane.

Najednou se přivalila prachová stěna a cosi narazilo do mříží. Prach se usadil a u plotu seděla černá obluda s bílými fleky okolo očí a velkou medvědí tlamou.

„Ty vole, atomová panda.“

„Mozky.“

„Můj vůdce, to je místní zajíc.“

„Cože? Nemůže zdrhnout a sejmout nás?“

„Mozky, mozky. Mozky, mozky.“

„Nemůže, protože je venku a my za plotem.“

„Cože?“

„Šéfe, jestli vám to nedošlo, tak teďka už vám to musí bejt jasný. My sme ti za mřížema. Pro vlastní bezpečí.“

„Neuvěřitelný,“ zíral Blázen na pandího zajíce a kroutil hlavou. Kráčeli podél plotu a Mozek v pravidelných intervalech mlátil tyčí do kovových sloupů.

„Moskí, moskí,“ zaslechl Blázen.

„Slyšeli jste to taky?“ otočil se na ostatní.

„Mozky. Mozky.“

„Můj vůdce, divocí Nemrtví.“

„Mozky, mozky, mozky, mozky. Mozky. Mozky. Mozky, mozky. Mozky.“

„Divocí nemrtví. Žijou v radioaktivní pustině a odmítají se stát součástí našeho společenství. Raději živoří v bídě a chudobě kolonií, protože věří, že všichni Nemrtví jsou si rovni a bohatství má být rozděleno rovným dílem,“ tlumočil Kokot.

„To je nějaký nesmysl, ne?“ podivil se Blázen.

„Můj vůdce, prý trochu ano. Rovnost to ano, ale ne v bohatství.“

„To je na mě příliš komplikovaný. Jak můžou mrtvolky kurva řešit bohatství nebo rovnost?“

„Můj vůdce, řekl bych, že naši hostitelé to příliš právě neřeší. Tamhle je asi staveniště.“

Zastavili před velkým stavebním mravenišťem. Sem tam nějaká postava spadla z lešení a dopadla na zem, kde napáchala další škody, ale jinak nic, co by nebylo k vidění i v jiných částech vesmíru.

„Šéfe, až na tu radiaci jako u nás doma v Číně,“ zasmál se pod skafandrem Pong.

Blázen cítil, že by si hrozně rád zahulil, ale v tom posraným skafandru si nedokázal poradit. Aby řeč nestála zeptal se na druhou otázku, která ho trápila.

„Kokote, nebude při výrobě peří vadit okolní radiace?“

„Můj vůdce, již jsem nad touto otázkou přemýšlel a dokázal jsem, že právě naopak. Výsledný produkt bude čistší a silnější než z výroby ve stavu beztlíže, ale s menším vedlejším efektem. Radioaktivitou.“

„Moment, říkáš výroba ve stavu beztlíže? Jaktože kurva ještě nemáme svoji vlastní fabriku?“

„Můj vůdce, já nevím. Ještě to nikoho z nás nenapadlo.“

„Pongu, pocém!“ zakřičel Blázen do komunikátoru.

„Šéfe, co se děje?“ přiběhl rychle Pong.

„Proč ještě nemáme svoji vlastní fabriku na perník?“

„Šéfe, já zírám. Konečně vám to doteklo. To je asi tou místní radiací,“ rozesmál se Pong, až se za břicho popadal.

„Mozky, mozky. Mozky.“

„Mozek se ptá, jak se nám líbí staveniště?“

„Jako u nás doma, všude je to stejný. Spíš by mě zajímalo, jak dlouho tu budeme tvrdnout,“ odpověděl Kapitán.

„Možky. Mozky, mozky,“ přeložil Kokot otázku.

„Mozky. Mozky.“

„Můj vůdce, prý dokud továrna nevychrlí první várku. Maximálně 14 dní.“

„To se snad posrali. Co tady budeme kurva dělat?“ zamručel Pong.

„Mozky. Mozky, možky, mozky. Mozky,“ zeptal se Kokot.

„Mozky.“

„Můj vůdce, cituji *za ty prachy, který sme vám zaplatili, tady snad můžete pár dnů zůstat*.“

„Dobře, ať se nerozčiluje, můžeme se vrátit?“

„Mozky. Mozky.“

„Dnes večer je malé setkání okolních byznysmenů a přiletí nějakí nákupčí. Jednoduše řečeno, bude kalba v místním baru.“

„A to zní kurva dobře,“ ulevilo se Bláznovi, že život zde nebude radioaktivně nudný. Než postaví fabriku, udělá si dovolenou v baru na velmi originální zářící planetě.

Vrátili se zpět na vyhlídku, kde již zbytek posádky seděl u stolu a zabíjel čas.

„Kapitáne, co budeme dělat?“ zeptala se Urgha.

„Lod' a Doktor?“ odpověděl Blázen otázkou.

„Kapitáne, Doktor čeká na rozkazy a Kapka zabezpečena. Co budeme dělat?“

„Celkem nic. Dokud nepostaví fabriku, čeká nás chlastání a paření. Přiletí prý nějakí hosté, tak bude večer obchodní raut.“

„Pařba. To zní lákavě, kdo platí?“

„Kurva, to sem se nezeptal, ale snad to bude na účet podniku,“ řekl suše Blázen a v hlavě přemítal o katastrofických scénářích, které by mohly nastat. S některými však příliš nepočítal.

Hosté se začali objevovat během nádherného radioaktivního západu slunce. Na letištní ploše postupně přistávaly všelijaké lodě, některé v luxusních úpravách, jiné zase na první pohled vraky hrozící každou chvíli rozpadnutím. Tomu odpovídalo i složení návštěvníků. Někteří vypadali, jakoby utekli z postapokalyptického filmu, jiní byli zase obžersky obložení bohatstvím a luxusem.

Pong se díval dolů do kráteru a bylo vidět, že není úplně spokojen se složením přicházejících hostů.

„Šéfe, někteří budou pěkní gauneři. Hlavně bych si dal pozor na ty šmejdy, kteří obdivují naši káru.“

Blázen je viděl taky. Skupina po zuby ozbrojených jedinců v těžkých dlouhých kabátech zcela nepokrytě okukovala Kapku. Jeden z nich se zkusil přiblížit, ale zastavilo ho silové pole. Když se sebral ze země, vrátil se ke skupince a něco jim krátce pověděl.

„Pongu, moc se dneska nevyndej, budu tě potřebovat připravenýho. Tuhle část vesmíru neznáme a někteří týpci fakt nevypadají, že by dělali čistý kšefty.“

„Šéfe, jasný,“ odpověděl stroze Pong a v hlavě začal připravovat plán ochrany.

Utekl nějaký blíže nespécifikovaný čas a k velkému stolu u vyhlídky směrem k horám na obzoru, které nádherně světélkovaly pravděpodobně nějakou variací Čerenkovova záření, přišel Mozek.

„Mozky. Mozky.“

„Můj vůdce, večírek začal.“

„Dobrá, tak se asi půjdeme seznámit s místní společností,“ řekl Blázen, típl joint a postavil se.

Za radioaktivní zábavou vyrazila celá posádka, akorát Doktora nechali v lodi, protože během krátké porady usoudili, že si ponechají některá tajemství pro sebe. Mozečka s Mazlíčkem měl pod dohledem Kokot, který je předem pořádně nakrmil syntetickou mozkovou kaší.

U vstupu stál Nemrtvý a nabízel drogy. Blázen s díky odmítl a vstoupil dovnitř.

„Ach ty vole,“ vzdychl Pong, když uviděl skupinky spoře oděných samic všeho druhu. Urgha po něm loupla očima a nebohý Číňan si vzpomněl na svůj slib Šefovi.

Dlouhý bar podél jedné stěny byl plný podivných postav, z nichž některé již viděli z rozhledny.

„Šéfe, myslím, že jsme dneska rybičky v okeánu plným žraloků.“

„Tak si pojďme dát něco k pití a zkusme se seznámit,“ řekl Blázen a zamířil k barovému pultu přes celý parket, na kterém křepčilo několik zmatených postav.

„Asi si dali ten sajrat, kterej nabízeli venku,“ konstatoval suše Karlos, který se těšil, až se posadí a udělá pár lajn. Dalo by se také říci, že Mozeček s Mazlíček budili zaslouženou pozornost a uctivě od nich dav ustupoval.

Došli až k baru, kde se okolo nich vytvořilo nápadně volný prostor a větší množství očí sledovalo jejich kroky. Blázen se svojí posádkou nebyl poprvé v cizím prostředí, tak zkušeně prostudovali nabídku a postupně objednali řádný panáky se sklenicemi piva. Výjimečně si objednal také Kokot, aby nevypadal příliš nápadně.

Trvalo jenom několik minut, než hosté pochopili, že je u baru spousta zbytečně nevyužitého místa a zaplnili volná místa. Chvilí vládlo ještě trapné ticho, ale Urghy sexy postava a zvědavost spolu s vypitým alkoholem postupně rozvázala jazyk a počala klasická obchodní ožíračka. Všechny hosty však spojovalo jedno, zájem o radioaktivní materiály všeho druhu.

Blázen získal několik zajímavých kontaktů a celkem spokojeně si hověl s ostatními v pohodlných sedačkách malého salonku.

Stůl byl tradičně plný omamných látek a jedů, jídla a pití všech chutí a účinků. Vychutnávali si klidu, protože po úvodních seznamovačkách o ně rychle opadl zájem a přítomná společnost se zase věnovala sama sobě.

Mozeček našel několik nových přátel a pod pečlivým dohledem Kokotovým se věnoval rozprávění.

„Kokote, rozumíš jim?“

„Ano, Pongu. Zrovna vypráví o svém zrození a co jsme spolu prožili.“

„Hele, a nevykecá jim nějaký tajný informace?“

„Já ho ohlídám, neboj šikmoočko,“ zavlnil Kokot knírkem.

Zábava probíhala ve standardních mezích a až někdy k ránu si Pong všiml něčeho, jenž zaujalo jeho bystrou pozornost.

„Plecháči, stáhní sem Mozečka,“ řekl rychle Kokotovi.

„Co se děje?“

„Já nevím, ale chci vás mít všechny pohromadě,“ odpověděl a Kokot zavolal Mozečka zpět.

„Pongu, co se děje?“ všiml si Blázen, že se něco stalo.

„Šéfe, jenom mám pocit, že se za sloupy příliš pravidelně rozestavují chlápci.“

„Pongu, myslíš...?“

„Šéfe, já nemyslím, já vím,“ řekl Pong a ukázal na muže tetovaného v obličeji, s dlouhými nečesanými vlasy a v odrbané koženici, který držel ruku nad hlavou a v ní měl mohutnou zbraň.

„A doprdele, zrovna sem se chtěl jít vysrat,“ hlesl Jack a mocně upil z láhve.

„Dokážeš nás dostat ven?“ zeptala se Urgha.

„To víš že jo, kočičko. Prošel jsem si to tady a je tu zadní východ. Snad nebude moc hlídanej.“

„Veď nás hrdino,“ odpověděla a usmála se.

„Jo, veď nás hrdino. A fofrem,“ dodal Blázen a zvedal se.

Pong srovnal partičku a vedl je mezi stíny do zadní části. Na první chabý odpor narazil u dveří do soukromé části, ale ten velice rychle a tiše vyřešil svými meči. Proklouzli dveřmi a proplížili se chodbou. Někde v půlce se jim podařilo vyslechnout kus rozhovoru o nějakém sajrajt, který není připraven tam, kde měl být. Neměli však čas čekat na jeho konec a jediná jistota byla, že sou zase v průseru.

Vyběhli rychle ven a Pong pozabíjel strážce, kteří naprosto nečekali útok.

„Musíme do bezpečí lodě,“ řekl Blázen a všichni souhlasili. Všude dobře doma nejlíp. Rozeběhli se k přistávacím plochám a mysleli si, že všechno bude v nejlepším pořádku. Nestalo se tak, protože věci se poděly ještě víc.

Ozvaly se mohutné exploze a kus ochranné zdi se zřítíl v dýmu a ohni k zemi. Všechno zahalil prach, ve kterém se ozývaly zmatené výkřiky. Po nějaké chvíli se začal prach usazovat a Pong se rozhlížel po okolí.

„Co to kurva...?“ stačil říct, když odněkud přiletěla velká kovová síť a lapila zmátořené postavy. Tma. Rány, tupé údery, rotace a zase rány. Pak se objevilo světlo.

„Moskí, moskí, moskí. Mosk... *Nebojte se, nejste radioaktivní a před zářením jsme chráněni,*“ promluvila figura s velmi mrtvým výrazem. „*Jmenuji se Kost.*“ Překládal simultánně Kokot.

„Co to kurva mělo znamenat?“ dokončil Pong myšlenku, kterou načal před tím než zhaslo světlo.

„*Zbraně jsme vám sebrali a ta pěkná loď v podobě kapky je předpokládám vaše?*“ řekla Kost.

„Jo, co je s ní? A kde je kurva moje hulení?“ zeptal se Blázen, který se sebral z podlahy, rozhlížel se a prohmatával kapsy.

„*Všechno jsme zabavili a chceme i tu loď. Nemůžeme se dostat dovnitř.*“

„Hele, ty jedna otrhaná kundo. Tím, že ste mi sáhli na hulení, ste si neuvěřitelně posrali život. A k čemu kurva chcete naši loď?“ nasraně promluvil Kapitán.

„*Život už máme posranej, protože sme dávno všichni mrtví. A loď chceme zabavit ve prospěch nás všech,*“ řekla Kost.

„Jak kurva ve prospěch nás všech? Co to je za zkrvvenej nesmysl, to je moje zkrvvená loď,“ rozčiloval se Blázen a hrozně rád by si zapálil a vysral.

„Kde je Mozeček?“ ozval se Kokotův hlas.

„No jo, není tady,“ potvrdila Urgan nepřítomnost Mozečka.

„*Nemrtvého, který byl s vámi, právě vyslycháme.*“

„Proč je podroben výslechu?“ optal se Kokot, který začínal být viditelně nervózní.

„*Jestli nebyl týrán a zneužit k otrocké práci,*“ odpověděla Kost a přísně se podívala svým mrtvým, vysušeným obličejem po zajatcích v místnosti.

„Sorry, ale musím se vysrat,“ řekl Pong a poodešel jak nejdále mohl. Dřepł si, nadzvedl konec oděvu, aby ho neznečistil a počal srátı. Poprděl a viditelně se mu ulevilo.

„Konečně sem se vysral a můžu to ukončit,“ konstatoval a velmi zvláštne se podíval po posádce, která si musela zacpat nosy.

„Šéfe, znáte to příslovı vo tom, že z hovna bič neupletete?“

„Pongu znám. Co je s nım?“

„Šéfe, opravdu platı, z hovna bič neupletu. Ale, můžu něco jiného...“, rozesmál se a v jeho ruce se objevil teleskopický obušek, jemuz z konce vyjela čepel. Než stačil kdokoliv zareagovat, přiskočil ke Kostı a oddělil nohy od trupu v kyčelních kloubech.

„Chirurgická přesnost,“ konstatoval Jack.

„Šéfe, vymrdáme s nı a vyndáme mozek z hlavy,“ stál nad překvapeným trupem Pong a vypadal fakt spokojeně. Rozesmál se.

„Není nad to, se dobře vysrat.“

Kokot vzal trup Kostı do rukou a díval se do cvakajících čelistı.

„To si dámo nečekala?“

„*Nemůžete mě zabıt,*“ odpověděla.

„Proč bychom tě nemohli zabıt?“ zeptal se Blázen.

„*Protože byste všichni rychle zemřeli. Potřebujete mě živou.*“

Blázen se zasmál.

„Najednou a živou. Vždyť jsi mrtvá.“

„*Ano, trošku absurdní, ale beze mne se odtud nedostanete.*“

„Vıš co, konec řečí. Já chci zpět svı hulenı. Teďka nám řekneš, jak se dostanem ke svım věcem a pak si půjdeme pro Mozečka,“ zarazil další debatu Blázen a doufal, že Kost nebude dělat problémy.

Chvilí přemýšlela, až nakonec prozradila, že hulení a zbraně jsou vedle o pár dveří dál ve skladu a Mozeček na konci chodby.

Pong vyhlédl ze dveří, ujistil se, že je v ní jen málo Nemrtvých a rychle odvedl svoji práci. V tichosti jednoho po druhém zbavil trápení přesným zásahem do hlavy a když se ujistil, že chodba je vyčištěná, počkal už dveří skladu, než se k němu přidá zbytek ostatních.

V tichosti přicupitali podél stěny jak v animované grotesce a Pong vstoupil do skladiště. Nikdo v něm nebyl, asi nepředpokládali, že by se mohlo stát něco nečekaného, z čehož měl Blázen radost, protože sebevědomý nepřítel je mrtvý nepřítel. I v případě, že již je mrtvý.

Opětovně se vyzbrojili a Blázen ubalil joint, který zapálil a ulevil si od napětí.

„Šéfe, musíme jít dál.“

„Však jo, jdeme pro Mozečka. Dokouřím cestou.“

„Šéfe...“

„Pongu, je mi u prdele, že bude cejtit smrad, já se chci zhulit.“

„Šéfe...? Co mám s váma dělat,“ povzdechl Pong a vyšel do chodby.

„Nevím, čeho chcete dosáhnout, ale nebudete to mít snadný,“ promluvila Kost.

„Chci Mozečka a dostat se zpět do své lodi,“ odsekl Blázen a měl chuť vrazit nůž do její hlavy.

Kost zmlkla, vyschlý mozek pochopil jednoduchost plánu, který musí vyjít i kdyby nechtěla, protože autor má všechno promyšlený.

Blázen pustil Kost z hlavy, už byla potřeba jen jako rukojmí, aby případní Nemrtví, na který by narazili, příliš neřvali a Pong získal čas je pozabíjet. Nyní se zbraněmi v ruce cítili silný pocit bezpečí.

Dorazili ke dveřím, za kterými měl být Mozeček. Pong je otevřel, Karlos dovnitř vtrhl a pouze několik tichých pšouků tlumiče prozradilo výstřely jeho automatické zbraně. Většina osazenstva nestihla zareagovat a lehla k zemi s dírami v hlavě. Ti, jenž byli dostatečně rychlí, se nevyhnuli Pongovým mečům a jeho touze zabíjet.

Mozeček s Mazlíčkem byli zavřeni ve velké kleci a oba vypadali velmi zmateně. Kokot odhodil Kost, svými vlastníma rukama roztáhl mříže a osvobodil je.

Bylo to veliké uvítání, jakoby se neviděli aspoň sto let.

„Možký, možký, možký. Možký!“

„Mozečku, ty můj studený čumáčku, já vím, že sou to kurvy. O jakém znárodnění to mluvíš?“ řekl Kokot.

„Možký, možký. Možký.“

„Už víme, že nám chtějí sebrat Kapku,“ Kokot se otočil k Bláznovi.

„Můj vůdce, Mozeček říká, že chtějí obsadit veškeré zdroje a spravedlivě je rozdělit.“

„Jak kurva spravedlivě rozdělit? Co náš obchod?“

„Možký. Možký, možký.“

„Můj vůdce, obchod prý platí, ale nedostaneme původně domluvenou cenu. Nedostaneme už nic.“

„Jak kurva nedostaneme nic?“ rozčílil se Blázen.

„Moskí. Moskí, moskí, moskí. Moskí, moskí,“ začala se Kost smát, až se vyschlýma rukama za zbytek břicha popadala.

„Co se kurva směje? Se mi to nelíbí,“ ukázal Pong mečem po Kosti.

„Můj vůdce, planeta prý už zaplatila dost cizákům, kteří zde po staletí plenili to jediné, co zde zůstalo.“

„My, doprdele, nejsme žádní cizáci, vždyť za náma přišli sami a ještě s kurva férovou nabídkou.“ Blázen by stále rozčílen a nasranost topil v dýmu trávy.

„Šéfe, co budeme dělat? Potřebujeme ji ještě?“ zeptal se Pong.

„Pongu, dělat budeme co děláme obvykle a ne, nepotřebujeme ji,“ konstatoval Blázen a odhodil vajgl na zem.

„Šéfe, to rád slyším,“ zasmál se Pong a vrazil svůj meč hluboko do suché hlavy směřující se mrtvoly.

„Jakej je další plán?“ zeptal se Karlos, který právě rýsoval pěkné rovné čáry.
„Kurva, jako vždycky, probít se k lodi a zničit zmrdy. Já chci naši zaslouženou odměnu,“ odsekl Blázen a zapálil další brko.
„Takže náš tradiční vyzkoušený postup.“
„Co by si s nima chtěl dělat, Karlosi? Jako bys to neznal, vždyť jsou to zasraný komunisti, zabiješ je jednou a oni vstanou z popela.“
„Číňani sou taky komunisti,“ podotknul Jack.
„Taky by nás zabili, kdybychom jim padli do rukou,“ konstatoval suše Blázen a otočil se k Pongovi.
„Je to v tvých rukách.“
„Šéfe, mám nejšťastnější ruce ve vesmíru,“ zasmál se Pong a velmi rychle promluvil s Kokotem, Urghou, Karlosem a Jackem. Domluvili strategii, vrátili se zpět do chodby, kterou přišli a šli po směru šipek s nápisem „Východ“.

Otevřeli dveře a do chodby vstoupilo světlo. Venku se nic nedělo, žádná bitevní řež nebo nějaký jiný chaos, osada s nízkými zděnými domky žila obyčejným nemrtvým životem.
„Asi bysme měli zmizet dřív, než zjistí, že sme zdrhli,“ konstatoval Pong a cvičeným okem prozkoumával okolí. Nacházeli se pod nějakým silovým polem, takže ho potřebovali nějak překonat.
Ukryli se ve skalní dutině a Pong vyrazil na krátký průzkum.
Nenápadně proplul celou vesnicí a udělal si dobrý přehled o tom, jak se dostat ven. Projít branou.

„Můj vůdce, máme menší problém,“ řekl Kokot.
„Co se děje?“
„Radiace, je tu vyšší radiace prostředí. Mě a Mozečkovi se nic stát nemůže, ale vy ostatní budete mít do deseti hodin vážný problém s rozpadem DNA.“
„Cože?“
„Kapitáne, jestli odtud nevypadnem, za dvě hodiny sme všichni mrtví a nebo živí...?“ rozhlédla se Urgha po ostatních a v očích měla malý děs.
„Vyčkáme Pongova návratu,“ konstatoval Blázen a zapálil joint.

„Šéfe... Vy ste se zbláznil,“ ozval se po chvíli v za kamením Pongův hlas.
„Pongu. Už jsi zpátky,“ otočil se Blázen a vyfoukl oblak dýmu.
„Sem a vím kudy ven, akorát nevím jak.“
„Povídej,“ skočila mu Urgha do řeči.
„Je tu brána, díra v silovém poli, ale nevím jak projdeme. Je tu hodně nemrtvých a nevím, jestli bychom vyvázli, kdyby se na nás sesypali. Nic necítí a nedají se ochromit bolestí.“
„Ty vole, Pongu, ukaž mi tu díru,“ řekl Blázen.
„Šéfe, pojd'te za mnou.“

Zůstali bezpečně za kamenem, ale měli dobrý výhled k průchodu v poli.
„Pongu, nějak nás sem museli dopravit a já chci vědět jak,“ řekl Blázen a sledoval hemžení u vstupu.
„Hele, vidíš to,“ ukázal po nějaké tiché půlhodince Blázen rukou k bráně, kde zastavilo jakési vozidlo se šesti koly.
„Musíme se dostat k tomu krámu a tady nám pomůže Mozeček,“ řekl Blázen a odplazil se zpět.

„Přesně tak, plán je jednoduše a chápeš ho Jacku dobře. Vlezeme do kárky a Mozeček nás vyveze ven s odpadem,“ asi potřetí opakoval Blázen svůj plán.

„Debilní zasranej plán,“ mumlal si pro sebe Pong, když hlídal okolí, aby se všichni bezpečně nasoukali pod plachtu jedné opuštěné kárky na konci osady.

„Pongu, nepičuj a hlídej. Uvědom si, že tady nenajdeš ani kapku krve, kterou bys mohl zabít,“ potichu řekl Blázen a vsunul se do korby.

„Kokote, zalez dovnitř,“ křikl Pong na Kokota, který cosi vysvětloval Mozečkovi.

„Možký, možký.“

„Já tě chápu studený čumáčku, ale opravdu musíš zahrát debila, který jede vyvézt odpad.“

„Možký.“

Kokot popadl Mazlíčka, vlezl za Kapitánem a poslední se vecpal do zbylého místa Pong.

„Šéfe, myslíte, že to dá?“ podíval se po Bláznovi, který mu pohled vrátil a nebylo zcela úplně zřejmé, jestli je v něm vidět i nějaká jistota.

Vůz se dal pomalu do pohybu a Mozeček zamířil k bráně. Šel pomalu, houpavou chůzí zombie s nepřírozeně dozadu vykloubenýma rukama, kterými se držel řídicí oje.

Vozík poskakoval po kamenech a ukrytí se všemi silami drželi čeho mohli, aby nevypadli ven.

„Moskí,“ zdravili Mozečka kolemjdoucí a občas zastavili na kus řeči.

„Moskí . Moskí.“

„Mosky. Mmoski,“ opatrně odpovídal Mozeček.

Pro čtenáře, kteří nerozuměli o čem si povídali, stručné vysvětlení. Místní byli zvědaví odkud je, kde se vzal a jak se jmenuje. Mozeček poctivě odpovídal, jak radil jeho přítel Kokot. Že je z druhé strany světa, v mládí utrpěl úraz, díky němuž špatně hovoří a právě jde s nějakým svinstvem, o němž se Kost vyjádřila, že musí okamžitě pryč.

„Moskí,“ občas uslyšel udivenou odpověď, ale většina se přestala vyptávat a šla si dále po svém.

Kokot vyvrtal prstem ve dřevě malou díрку, aby mohl sledovat dění venku.

„Co tam vidíš?“ ozval se tichý Karlosův hlas.

„Pššššt... Zatím klid,“ zašeptal Kokot a kopl nohou Karlose do hlavy.

Mozeček táhl káru a hlavou mu nic neprocházelo. Pomalu se přibližoval k bráně a začal si uvědomovat, že má hlad. Problém byl, že necítil žádné maso a to ho zvláště uklidňovalo. Být na místě, kde není co jíst, znamená zvyknout si na hlad, protože jako zombie nemůžete umřít. Smyčka, kterou nelze rozseknout a s tou myšlenkou došel až k bráně, kterou hlídali dva strážci s rozpadlými obličejí a zbytky hardů na těle, odhalujících více postapokalyptických detailů, než by bylo zdravo. Měkké části lidského těla odcházely jako první, to muselo být jasné každému na první pohled.

„Moskí,“ pravil strážný.

„Mošky.“ odpověděl Mozeček.

„Moskí, moskí.“

Mošky, mmošky.“

„Moskí?“

„Mošky, mošky, mošky. Mošky.“

„Moskí! Moskí, moskí.“

„Mošky, mošky!“

„Moskí.“

„Mošky. Mošky.“

„Moskí.“

„Mošky.“

„Moskí.“

„Mošky. Mošky.“

„Moskí.“

Mozeček se dal opět do pohybu, prošel branou a pomalu se vzdaloval.

„Kurva, Kokote. Co jim ten debil nakecal?“ zeptal se Pong a opatrně zvedl kus plachty, aby se podíval ven.

„Pongu, nic. Pravdu,“ odpověděl Kokot a usmíval se.

„Jak kurva pravdu?“

„No, řekl jim, že veze bandu lidí, kteří zabili Kost a donutili ho propašovat je ven.“

„Kterej kokot mu to poradil,“ zamručel zatlačený někde v rohu Jack.

„Já,“ odpověděl Kokot, „neumí lhát. Nedokázal by říci lež.“

„A to mu měli jako věřit?“ zeptala se Urgha.

„Doufal sem, že ne,“ řekl Kokot a nasadil kamenný výraz.

„Dopr...“ zaklel Blázen a zapálil joint.

„Kapitáne...“

Vozík zastavil. Pong znovu opatrně vyhlédl ven.

„Šéfe, čisto,“ ohlásil a vylezl ven.

„Kurva, připadal sem si jako zhulená sardinka.“

Obešel vozík a ubezpečil se, že je všude klid. V dálce viděl kupoli silového pole a zdálo se, že ještě nikdo nezjistil jejich zmizení.

„Možký, možký!“

„Možký. Možký!“ odpověděl Kokot Mozečkovi.

„Můj vůdce, je velice šťastný, že se mu podařilo splnit úkol a chtěl by domů.“

„Kokote, to já taky,“ řekl Blázen, „jak jsme na tom vůbec s radiací?“

„Můj vůdce, ani se neptejte, vaše šance na přežití poklesly.“

„Jak moc?“ zeptala se Urgha.

„Maximálně dvě a půl hodiny.“

„To není zrovna úplně nejlepší novinka, měli bysme nasednout a co nejrychleji zmizet,“ ozval se Pong.

„Kokote, víš jak jsme daleko od Kapky?“

„Můj vůdce, máte hodinky?“

„Mám, proč?“

„Už jste zkoušel funkci vyhledávání?“

„Ne?“

„Tak ji vyzkoušejte a podívejte se, kam ukazuje vteřinová ručička.“

„Haha, Kokote,“ zasmál se Blázen, „to jsou přesně ty chvíle, kterou kdybych viděl ve filmu, řekl bych, že scénárista chtěl vyřešit zapeklitou situaci, jak rychle dostat hlavní hrdiny do bezpečí. Tyhle hodinky toho umí asi víc.“

„Můj vůdce, umí ledasco.“

„Nasedáme a mizíme,“ řekl Pong a vlezl do šestikolého vozidla. Sedačky nebyly moc pohodlné, všude se povalovaly zbytky hadrů a oloupané kůže, sem tam polehávala odpadlá kůstka.

„Furt lepší než v káře,“ zamručel zase Karlos a vsoukal se úplně dozadu.

„Můj vůdce, tento vůz vám dá pár minut navíc. Kam ukazuje vteřinovka?“

Blázen se podíval na hodinky, zmáčkl tlačítko, ručička se roztočila a chvíli zmateně rotovala kolem své osy. Nakonec se ustálila a ukazovala jedním směrem.

„Tam jedem,“ ukázal Blázen rukou a Kokot dupl na plyn. Vozidlo poskočilo a v oblaku prachu zmizelo ze svého místa.

„Hele, Kokote, tohle asi není výrobek domorodců,“ spekuloval Jack, když obhlížel palubní desku.

„Jacku, všiml jsem si. Bliká tu nějaké tlačítko,“ ukázal Kokot prstem.

Blázen příliš nepřemýšlel a stiskl ho. Odkryla se malá obrazovka, na které se objevila hlava jakéhosi Nemrtvého.

„Moskí, moskí, moskí.“

„Mošky, mošky.“

„Kokote, co to...?“ ozval se Karlos.

„Prej sme zabili Kost a zemřeme, abychom se k nim přidali. Nebudu ani překládat, jaká nechutná slovíčka tato kreatura použila, aby nás zostudila.“

„Jak zabili Kost, vždyť už byla mrtvá. Co vůbec chtěj?“ řekl Blázen.

„Můj vůdce, abychom se vrátili.“

„Se posrali, ne?“

„To sem jim také odpověděl.“

„Dobře si udělal. Co myslíš, že udělají?“

„Půjdou po nás.“

„Ale pěšky,“ promluvil Pong.

„Jak pěšky?“

„Propíchal jsem gumy u těch zbývajících krámů.“

„A to byl chytrý nápad,“ ocenila Pongovo malé plus Urgha.

„Já vím, nejsem debil,“ zasmál se Pong a šňupl jednu z lajn perníku, které nadrtil na palubovce.

Vozidlo svištělo pouští a zůstával za ním mohutný oblak radioaktivního prachu. Vnější pozorovatel byl viděl mrtvou krajinou, která se najednou v dálce zavlhla a zvedla. Uvnitř si ještě nikdo ničeho nevšiml, ale vlna se rychle přibližovala.

„Co to kurva za náma je?“ podíval se Blázen do zpětného zrcátka.

„Můj vůdce, naprosto netuším, ale již to pozoruji delší dobu a ať je to co je to, velmi rychle se blíží. Nevím jestli stihneme dojet včas k horám.“

„Kokote, dupni na to a vymáčkni z toho krámu všechno co půjde,“ řekl Blázen a nervózně sledoval přibližující se hromadu písku.

„To bude nějaký písečný sráč,“ řekla Urgha a všichni tušili kam míří.

Vozidlo zrychlilo a pozorovatel z výše jasně viděl, kterak se přibližuje ke kamenné planině. Nakonec stáli v úplně nejposlednější chvíli, vůz najel na velký šikmý kámen, nadskočil, obloukem letěl vzduchem několik desítek metrů a trajektorii dráhy těsně minula nechutná zubatá čelist dlouhého chlupatého tvora, jehož tělo s mohutným zaduněním posléze dopadlo do radioaktivního písku pouště.

„Můj vůdce, ta potvora nám pěkně prosvítla kosti. Můj vnitřní dozimetr zařval, jakoby přišla jeho poslední hodinka.“

Nastalo ticho a všichni se po sobě podívali.

„Kolik nám zbejvá času?“ zeptala se Urgha.

„Pár desítek minut, ale těžko odhadnout. Musíme se dostat přes hory, myslím, že jsme je viděli z vyhlídky. Nasedat, pojedeme dál,“ odpověděl Kokot.

Nasoukali se opět do vozidla a rozjeli. Zamířili do hor po něčem, co vzdáleně připomínalo cestu. Kodrcali se vysoko, velmi vysoko a dost ocenili kvalitu vozítka, protože tvůrci, kteří ho vyrobili, vyráběli velmi solidní věci.

Nikým nepovšimnutí vyjeli k vrcholu a před nimi se rozprostřel výhled na planinu s kráterem.

„Šéfe, ty vole, nevypadá to tam dobře,“ ozval se Pong.

„To teda ne,“ řekl Blázen, kouřil joint a nechápavě sledoval scénérii pod sebou. U kráteru zuřila regulérní bitva. Zvuk výbuchů a střelby přinášel vítr, spolu se zápachem výbušnin a spáleného masa.

„Kokote, jaký máme šance dostat se včas do lodi přes tuhle vřavu?“

„Můj vůdce, s tímhle neozbrojeným vozidlem žádnou,“ konstatoval Kokot.

„Takže sme v prdeli,“ řekl se Karlos. „Ty vole, to je fakt dementní, zdechnout na mrtvý planetě plný mrtvejch zmrdů.“

„Já ještě nemám v plánu umřít,“ přidal se Jack a Urgha taky začínala přihazovat.

„Kapitáne, takhle to nemůže dopadnout.“

„No to nemůže, ale co mám dělat?“ odsekl Blázen, který nevěděl kudy kam z problému.

„Můj vůdce, není zase čas vyzkoušet hodinky?“

„Kokote...?“

„Můj vůdce, že vy jste zase zapomněl na své hodinky?“

„Kokote...?“

„Můj vůdce, možná je pravý čas vyzkoušet dálkové ovládání, které jsem nedávno do Kapky instaloval.“

„Kokote...?“ potřetí Blázen šokem nedokončil myšlenku.

„Plecháči, ty ses posral. To chceš říct, že se trmácíme pouští úplně zbytečně?“ zařval Jack.

„Ne tak úplně, slíbil jsem Mozečkovi, že se projedeme, když splní úkol.“

„Kokote...?“

„Můj vůdce, tak už přivolejte Kapku,“ ukončil rozhovor Kokot a obrátil svůj zrak k obzoru. Blázen vzdychl, pohlédl na hodinky a zmáčkl tlačítko. Ručičkový displej zmizel a objevila se malá obrazovka, ve které uviděl Frankovu hlavu.

„Franku, slyšíš mě?“ promluvil Blázen do hodinek.

„Kakapitáne. Coco sese deděje?“

„Co děláš?“

„Hraju ss Dodoktorem „Ctctthulhu Sasaves tthe Woworld: Susuper Hyhyper Eennhanced Chachampionship Eedition Alalpha Didiamond DdXx Plplus Alalpha FdEeS HhD – Prpremium Eenhanced Gagame oof tthe Yeyear Cocollector´s Eedition (wiwithout Aavavatars!)“

„Cože to?“

„Papaříme gagamesu, Kakapitáne.“

„Dobře, pařte. Já chci jen vyzkoušet dálkový ovládání. Jsme trošku v průseru.“

„Mamám sisi sesednou keke zzbraním?“

„Klidně můžeš,“ řekl Blázen a stiskl opět tlačítko. Obraz se lehce zachvěl a přepnul na venkovní výhled.

Kapka obklopená silovým polem se zvedla a vyletěla nad úroveň kráteru. Ochranné pole bezpečně odráželo trapné pokusy sestřelit loď, která zamířila k horám na obzoru. V zuřící bitvě si nikdo déle nevímal kosmoletu, která právě odletěl.

Čtenář s bujnou fantazií právě teď jistě zaregistroval, že situace na místě byla poněkud nepřehledná. Střílely po sobě tři strany. Ozbrojení návštěvníci rautu, nemrtví obchodníci radioaktivním materiálem a divocí Nemrtví. Vraťme se však zpět.

Na vrcholu hory skupinka pozorovala přibližující lesknoucí loď.

„Šéfe, právě včas,“ promluvil Pong a ukázal směrem, ze kterého přijeli. Blázen se otočil a spatřil větší počet pronásledovatelů, kteří se vcelku rychle přibližovali.

„Zmrdi z vesnice, žejo?“

„Jo.“

„Asi budou nasraný, že sme rozsekali Kost,“ podotkl Jack, dopil láhev a hodil ze srázu dolu.

Kapka přiletěla, otočila o sto osmdesát stupňů, nákladní vrata se otevřela a vysunula dlouhá lávka.

„Kakapitáne, nastupovat,“ křičel Frank a mával rukou. Nebylo o čem přemýšlet, všichni se rozeběhli jak nejrychleji mohli do pohody a klidu cestovního domova.

„Ještě, než opustíme nákladní prostor, musíme všichni do dekontaminační komory,“ zbrzdil nadšení Kokot a otevřel malá dvířka.

„Ty vole, tady sem ještě nikdy nebyl,“ nahlédl opatrně Blázen do malé, ale velmi luxusně vybavené místnosti, s barem, pohovkami a decentním osvětlením.

„Tři hodiny,“ řekl Kokot.

„Co tři hodiny?“ zeptal se Karlos.

„Tady musíme zůstat,“ odpověděl Kokot.

„Nevadí, dá se odsud ovládat loď?“

„Je to možné.“

„Fajn, tak jdem srovnat účty ze všema zmrďama, který nám posrali večírek a byznys. Tenhle výlet mě poněkud nasral, ani v bordelu sme nebyli,“ vstoupil do místnosti Pong a zamířil k terminálům.

„Pohoda, zasraná pohoda,“ oddechoval Blázen hluboko usazen v pohovce a kouřil. Všichni byli rádi, že jsou v svém. Pong s Kokotem seděli u terminálů a sledovali obrazovky.

„Já je rozmrďám na mikrosračky,“ mumlal Pong pod svůj dlouhý vous, který jednou rukou mnul a druhou bušil do ovládání.

Kokot zamířil s Kapkou zpět nad kráter, aby se pořádně podívali, jaká je na místě situace.

„Pongu, potřebujeme ochránit naši investici, takže zkus nechat žít ty zmrdy nemrtvý, se kterejma sme udělali kšeft. Chci zbytek slíbených peněz,“ ozval se z pohovky Blázen.

„Šéfe, jasný,“ odpověděl Pong, sklonil děla k zemi a pokropil útočníky.

Dole probíhal totální chaos, protože nikdo pořádně netušil, která vlastně začala právě bít. Nic však nešlo změnit na tom, že Pongova přesně cílená palba bez rozdílu kosila ošuntělé útočící návštěvníky jednoho po druhém. Další smrtící dávka mířila k zaparkovaným lodím, do kterých střely provrtaly větší množství děr a učinily je nepoužitelnými.

„Zmrďi zasraný, všechny vás zabiju!“ zahromoval z nebe Pongův hlas, který si neodpustil zapnout venkovní reproduktor a sdělit svůj názor na probíhající záležitost. Na chvíli nastalo hrobové ticho, které bylo přerušeno opětovnou palbou. Pár debilů na zemi se pokusilo odpálit několik raket, které explodovaly nárazem do silového pole Kapky.

Pongův smích otřásl celým kráterem. Jakmile dozně, ozvala se znovu pekelná palba, která dělala fašírku ze všeho, co se nestihlo ukrýt do bezpečí. Na závěr všeho si neodpustil vypustit několik raket vzduch-země a do reproduktorů The end od Doors.

Přistávací plocha a okolí bylo totálně zničeno. V troskách se začali objevovat Nemrtví, kteří rychle doráželi přeživši a čistili kráter. Kokot se rozhodl přistát, aby mohli obhlédnout situaci na zemi.

V lodi nastala menší debata, protože nikomu už se vlastně nechtělo příliš ven a jejíž výsledkem bylo, že vyrazí ven Blázen, Pong, Kokot a Mozeček s Mazlíčkem. Zbytek se rozhodl skálopevně zůstat v pohodlí a bezpečí Kapky.

„Šéfe, vypadá to, že pole nad kráterem zůstalo nepoškozený,“ podíval se Pong k obloze.

„Doufám, radice už sme měli dneska fakt dost,“ pousmál se Blázen a rozhlížel se po díle zkázy.

„Mozky, mozky,“ ozval se jim za zády hlas.

„Je to ten, který si myslím, že to je?“ zadumal Blázen a otočil se. Byl to skutečně Mozek, mírně poškozen, s několika průstřely a chybějící rukou, ale byl to skutečně on.

„Ty vole, pokladník žije,“ viditelně si ulevil Blázen a málem Mozka objal.

„Mozky. Mozky, mozky, mozky. Mozky, mozky.“

„Můj vůdce, Mozek děkuje za záchranu, protože si už mysleli, že jsou ztracený.“

„Vo co kurva šlo, ale?“

„Mozky.“

„Zboží, šlo o nějaký zboží, který mají pro někoho připravený.“

„Kokote a co ti magoři z pouště?“

„Mozky. Mozky.“

„Můj vůdce, prý zkurvená náhoda, že se rozhodli zaútočit zrovna dnes. Zkoušejí útoky celkem pravidelně a dneska se jim zadařilo. Kdyby prý nenastal takový chaos, zvládli by je včetně zlodějů.“

„Jasně, jasně. Mám jako věřit na náhody. Šéfe, tohle smrdí až sem,“ řekl Pong a zůstával stále ve střehu.

„Mozky, mozky. Mozky. Mozky.“

„Můj vůdce, Mozek potvrzuje, že by mohla být akce koordinovaná a že mohlo jít o pokus převzetí kontroly nad výrobou perníku, ale stejně už není co koordinovat, protože sme vyhráli.“

„Šéfe, neberou zajatce, podívejte,“ ukázal Pong rukou směrem k hale, kde se původně odehrával večírek. Nemrtví vyvedli skupinku lidí, které jednoho po druhém pozabíjeli.

„Mozky, mozky.“

„Můj vůdce, pro výstrahu všem dalším. Místní o obchody nikdy nepřijdou a vyjasní se tím, kdo je tady pánem.“

„A co náš byznys?“

„Mozky.“

„Platí, termín se protáhne o týden. Jestli s tím nebudeme mít problém.“

„No, problém s tím mít docela budu, ale chci svoji odměnu, takže počkáme. Co chtěj dělat s magorama z pouště?“

„Mozky, mozky. Mozky, mozky.“

„Můj vůdce, nemáme je prý řešit, rozhodli se je definitivně vyhladit.“

„A nechtěli by s nima pomoci? Nějak musíme zabít čas, ale sedět v kavárně a pozorovat radioaktivní západy slunce se mi příliš nechce. Co ty na to, Pongu?“

„Šéfe, myslíte nějaký menší letecký útok?“ rozjasnila se Číňanova tvář.

„Mozky.“

„Můj vůdce, prý jestli si chceme užít lov, můžeme.“

„Paráda,“ zajásal Pong.

„Kde je vůbec Mozeček?“ zeptal se ještě Blázen.

„Má nové přátele, dejte mu prostor,“ odpověděl Kokot a ukázal ke skupině Nemrtvých, kteří byli v nadšeném rozhovoru s Mozečkem a očividně velmi obdivovali Mazlíčka.

„Aha, tak máme vyřešeno a měli bychom si konečně užít dovolenou. Pojd'mež na lov, přátelé. A menší kalbička by neuškodila,“ řekl s radostí v hlase Blázen a spokojeně se rozhlédl.

Započala třítydenní nonstop kalba, během které se podařilo Pongovi vyčistit celou planetu od odbojných divokých Nemrtvých a ještě si zkurveně užili. Zvláště lovy s Mozkem byly zábavné, protože Mozek a jeho přátelé se vyjevili jako skutečně zábavní kumpáni do pohody i nepohody a toto neplánované dobrodružství utužilo jejich vzájemný vztah.

Kdyby se čtenář podíval očima scénáristy či malíře komiksů, spatřil by několik brutálních kaleb a nemilosrdné ostřelování nemrtvých civilistů, staveb a velkých skupin utíkajících neživých nebožáků. Rakety a bomby se zápalnými látkami činili lovecké výpravy ještě o něco výpravnějšími. Pochopte, ono je hrozně těžký, popisovat jednu pijatiku a zabijačku za druhou. Za svůj život jste prožili nespočet kaleb, ale vzpomenete si na dvě a ten zbytek se bude rochnit v mlhavých, vzájemně podobných vzpomínkách na něco, co bylo fakt hustý, ale už nevíte jak moc a z čeho.

Užívali si takto nakonec skoro měsíc, než se Nemrtvým podařilo opravit škody a dostavět továrnu na perník. Planeta byla dokonale vyčištěná od všech nepřátelských divokých a ti, kteří se chtěli napravit a zapojit do systému soukromého vlastnictví, dostali šanci. Dalo se celkem předpokládat, že přeživší neměli chuť a potřebu spekulovat nad společným vlastnictvím a rovnoměrnou dělbou práce.

„Můj vůdce, upravil jsem váš skafandr, abyste mohl kouřit i uvnitř a koupil jsem tu jednu malou místnost. Mám takový pocit, že zde nejsme naposledy,“ řekl jednoho rána Kokot během snídane ve vyhlídce.

„Taky si myslím, měl jsem pár dálkových hovorů a po radioaktivních materiálech je celkem poptávka. A podle toho co se tady vyrábí za sračky, budeme muset postavit větší bazén, abychom se mohli rochnit ve všech těch penězích. Ty vole, my si jednou koupíme vlastní planetu,“ snil Blázen a přitom pochopitelně kouřil joint.

„Kapitáne, vy jste romantik. Fakt byste chtěl opustit bezpečí naší základny?“ pousmála se Urga.
„Jednou, když se nám podaří urovnat vztahy s Čiňany... Postavíme hotel, velké bordel a budeme si užívat.“

„Kapitáne...?“ Urga vypadala vyděšeně, protože představa dožít někde v bordelu obklopená děvkami ji nepřišla úplně ideální. I když, otevřít restauraci by vlastně nakonec mohl být dobrý nápad.

„Mozky, mozky. Mozky, mozky,“ pozdravil Mozek Blázna, který si zrovínka dával první ranní joint a pivo při východu slunce.

„Můj vůdce, Mozek vás chce pozvat na prohlídku fabriky a večer je nachystaný rozlučkový večírek.“

„Zase pařba, jakoby jich bylo v posledních dnech málo,“ zasmál se Blázen a v duchu už viděl domov. Tento výlet se protáhl déle, než původně zamýšlel, ale nedával nic najevo, dopil pivo, dokouřil joint a otráveně se zvedl.

Venku bylo radioaktivně nádherně. Kokotova úprava skafandru byla fantastická. Kapitán využil první příležitosti a malý strojek z nabitého zásobníku jointů přesunul k držáku velké brko. Malý problém nastal při zapalování, kdy Blázen zjistil, že ne zcela dobře funguje posunovač zapalovače, kterého se mu podařilo dosáhnout malým soubojem mezi nosem a pákou držáku. Zapalovač zaprskal při setkání s jointem, Blázen pořádně potahal a vyfoukl dým do helmy skafandru. Kdyby se Blázen viděl zvenčí, pochopil by, proč se začal Pong smát jako protrženej. Nic by totiž skrz kouř neviděl.

Zábavná chvilka skončila v okamžiku, kdy se Kapitán začal dusit a Kokot usoudil, že legrace už bylo dost a zapnul vzduchový filtr, který během chvíle odsál z helmy dým a Blázen svýma ultračervenými očima zase viděl radioaktivní svět.

„Slušná mrda,“ řekl.

Mozek je dovedl k fabrice. Nová, radioaktivně bílá budova zářila do okolí.

„Mozky. Mozky.“

„Můj vůdce, právě dokončují první várku. Schválně, co povíte na kvalitu.“

„Víš, že já tuhle sračku neberu nebo jen velmi výjimečně.“

„Vím, ale kdyby náhodou,“ odvětil Kokot.

Vešli do budovy a ocitli se ve velké průmyslové laboratoři, kde Nemrtví v laboratorních oblecích obsluhovali velký stroj.

„Šéfe, to je zvláštní pohled. Chodící mrtvoly v igelitových pytlích,“ rozesmál se Pong tak, až se mu hledí třáslo.

Prošli celou fabrikou a pečlivě zkontrolovali každý úsek výroby. Pong poradil pár drobných detailů, vysvětlil magickou část receptu, kde velmi záviselo na teplotách a propočítal vliv radiace na výslednou čistotu substance.

Došli až k závěru výrobního procesu, do malé místnosti s přidanými prachovými filtry, kde se balil výsledný produkt, který násypkou padal do připravených kilogramových pytlů. Pong vzal jeden z krystalů, vložil pod mikroskop a chvíli bedlivě zkoumal.

„Šéfe, přesně jak výpočty předpokládaly. Máme před sebou nejčistší a nejkvalitnější perník v celém známém vesmíru. S drobnou vadou na kráse, svítí jako malý slunce. Naprosto netuším, kdo by to chtěl brát pravidelně, kromě místních pomatenců.“

„Pongu, to není náš problém. Vezmeme vzorky a uvidíme co řeknou našinci,“ odpověděl Blázen a užíval marihuany ve skafandru. Naučil se ovládat filtrační systém, takže si řídil nakládání podle libosti. Občas filtr přiškrtl a dal ‚bong‘.

„Mozky.“

„Můj vůdce, prý co říkáme. Jsou rádi, že s námi mohli obchodovat a přišel čas uzavřít transakci.“
„To velmi rád slyším,“ zasmál se Blázen a věděl, že mají solidně vyděláno.
„Mozky. Mozky. Mozky, mozky.“
„Můj vůdce, máme se jít připravit na večírek.“

Pong se nezdržoval zbytečnostmi, jakmile sundali skafandry, udělal několik lajn a dozimetrem změřil záření. Se slovy „to přežiju“ užil dvě lajny a posadil se.
„Ó ty svatá skákající veverko seroucí zlaté hovno opičího krále, největší matko veselého holoubátka požíraného opilým lenochodem, já se z toho matroše poseru,“ zahuhlal a odběhl do nejbližší místnosti poslední záchrany. Což v tomto případě znamenalo, že popadl odpadkový koš a zapadl za nejbližší kámen, ke kterému stihl doběhnout.
Kráterem se začala nést silná vůně čínských perníkových sraček smíchaných s natrávenými zbytky oběda.

„Co to tady smrdí?“ přivítal navrátilce Karlos.
„Pong se posral,“ odpověděl Blázen a šel na chvíli ulehnout. Vzal to oklikou přes normální splachovací záchod.

„Kde je Mozeček?“ optal se Kokot, když se blížil večer a spolu s ním poslední kalba.
„Má spoustu nových přátel, tak někde lítaj po okolí,“ řekla Urgha.
„Kapitáne, musíme na ten mejdan?“ zeptal se Jack, který už byl notně opilý.
„Šel bych se tam ukázat,“ odpověděl Blázen, kterému se pochopitelně nechtělo samotnému.

Večírek proběhl tentokrát bez jakýchkoliv překvapení. Klasická ožiračka s několika obchodníky, kteří přijeli pro zboží z nově obnovených továren.
Jediným překvapením večera byl Pong, který byl sjetý snad jako nikdy v životě.
„Šéfe, ty vole, to je matroš, to je kurva matroš, že bych se zase posral.“
Popravdě řečeno, za barákem už bylo celkem slušně nasráno a jediný Pongovo štěstí bylo, že Nemrtví neměli čich a hosté po událostech posledních týdnů raději dělali, že nic necítí.

Vrcholem večera byla travesti show v podání místní umělecké skupiny, která předvedla celou řadu zpěváků a zpěvaček, které hosté z planety Země neznali.
Když se začal čas lámat a nad kráterem vystřelily první sluneční paprsky, Blázen přišel k Mozkovi a poděkoval za veškerá dobrodružství, která prožili.
„Mozky. Mozky, mozky, mozky. Mozky. Mozky.“
„Můj vůdce, prý není vůbec zač a vděčnost je na jejich straně. Vždyť jsme jim pomohli. Máme připraveno několik kontejnerů se vzorky a velmi doufá, že se brzo zase uvidíme. Prý se o nás budou jednou vyprávět legendy, pokud se již v písních nevypráví.“
„Ty vole, to je romantik,“ zasmál se Blázen a opatrně, aby ho nepoškodil, Mozka objal a opatrně poplácal po zádech.
„Mizíme,“ vykřikl, když dokončil loučení.

Posádka vypadala, že na tato slova čekala, okamžitě vystřízlivěla a společně vyšli ven.
„Můj vůdce, ještě musíme vyzvednout Mozečka a pak můžeme odletět.“
„Hele, víš co, najdi si ho sám. Potkáme se v Kapce, já už tady nechci bejt ani minutu,“ odpověděl Blázen a zbytek se snažil tvářit, jakože nemají stejný názor.
„Nikam mi neuleťte,“ řekl Kokot a odběhl.
„Kam bysme bez vás letěli,“ vzdychla Urgha a zamířila spolu s ostatními k lodi.

„Tomu nevěřím, taháte mě za nos,“ kroutil hlavou šikmooký maník v luxusním kvádru hluboce posazený v pohovce v soukromém apartmánu na Titanu.

„Věřte si čemu chcete, ale nabízím obchod,“ odpovídal Blázen, který hleděl polopropustným sklem na taneční parket.

„Co chcete?“ zeptal se návštěvník.

„Aby mi dala čínská vláda konečně pokoj a uzavřela účty.“

„Co nabízíte?“

„Už sem to kurva jednou říkal,“ otočil se Blázen od skla a mocně natáhl z brka.

„Mám nějaký materiály, který by mohly bejt pro tvý vůdce zajímavý.“

„Jak si to celý představujete?“

„Jednoduše, odvezete si vzorky a necháte rozhodnutí na vyšších místech.“

„To zní dobře, platí,“ odpověděl týpek a pozvedl sklenici s drinkem. Blázen zpozvdálí opětoval zdravici a upil kvalitního rumu.

Uběhlo několik týdnů a scéna se opakovala. Sedící zástupce čínské vlády a stojící Blázen kouřící tradičně brko.

„Soudruhu Blázne, je mi ctí vám sdělit, že soudruzi na nejvyšších místech byli velmi potěšeni předvedenými ukázkami zboží, které umíte zajistit a rozhodla se přistoupit na vaše podmínky. To vše samozřejmě pro dobro veškerého čínského lidu.“

„A to kurva rád slyším,“ rozesmál se Blázen, který poznal, že má konečně vyhráno.

„Pod jednou podmínkou však,“ dodal soudruh v kvádru.

„Jakou podmínkou myslíte?“

„Předáte nám veškeré kontakty a my si budeme řídit veškeré obchody sami.“

„Hmmm,“ zamyslel se Blázen, „nemám problém. Stejně by se mi nechtělo vozit ten radioaktivní sajrajt naší voňavou kocábkou.“

„Dohodnuto,“ podal Číňan ruku, kterou Blázen přijal a potřásl si.

„Dohodnuto,“ potvrdil svůj souhlas s obchodem.

Číňan odešel a objevil se Karlos.

„Kapitáne, myslíte, že nám konečně dají pokoj?“

„Karlos, vůbec netuším. Jen doufám, že sme jim aspoň na chvíli zalepili hubu. Účty sou srovnány a nic si vzájemně nedlužíme.“

„Aspoň nějaký pozitivum,“ zasmál se Karlos a upil z láhve, kterou nabídl Bláznovi. Ten ani nepřemýšlel, popadl ji a řádně se napil.

„Dneska budeme pařit,“ konstatoval a vypadal uvolněně.

„Šéfe, myslíte, že to byl dobrej nápad, přenechat Číňanům takovej potenciální byznys?“ přiklonil se Pong k Bláznovi.

„Pongu, byl nebo nebyl, vždycky si můžeme udělat svý zákazníky, pokud by se náhodou objevil nějaký pomatenec, kterej by chtěl takovej smrtící sajrajt,“ odpověděl Blázen a zamyslel se.

„Ty vole, co ten radioaktivní perník? Nevyšňupal si ho všechen, že ne?“

„Šéfe, neblázněte, copak sem nějaký blázen?“ rozesmál se Pong a když se uklidnil, dodal.

„Rozdal jsem ho našim nejlepším klientům, jako takovou malou raritku.“

„Doufám, že aspoň nějaký přežili,“ zasmál se zase Blázen.

„Šéfe, žijou všichni, ale víte co mi furt leží v hlavě?“

„Pongu, co za sračky máš v palici?“

„Šéfe, pořád se mi tam houpe perníková laboratoř v beztížným stavu,“ promluvil opatrně Pong.

„Pongu, ty máš v palici pořád jenom perník,“ řekl Blázen a napil se piva.

„Šéfe, ještě porno, maso, krev a meditace,“ dodal Pong, který už věděl, že dosáhl svého.

„Hele Pongu, postaráš se o projekt fabriky? Já nerozumím perníku tak dobře jako ty, uvolním zdroje a uvidím co dokážeš.“

„Šéfe, já bych vás zulíbal, kdybyste byl prachatá kunda. Díky, díky a ještě jednou díky.“

Pong byl opravdu velmi šťastný.

Střih, scéna u baru.

„Helejte, ten prudce radioaktivní perník skutečně vyrábějí zombíci?“ zeptal se Ponga stojící chlapík se zeleným obličejem, který zrovna pokukoval po barmankách a přemýšlel, jestli by je neměl vyměnit za nový.

„Jimbo, jo, už sem ti jednou celou naši story vyprávěl,“ odpověděl Pong chlapíkovi, se kterým udělali několik dobrých obchodů. Čert ví, z jakého koutu galaxie vůbec byl, ale platil dobře a o cenách ani příliš nediskutoval.

„A můžete mi toho sehnat víc?“

„Jimbo můžeme, ale přeci nechceš svý zákazníky pozabíjet. Nikdo nevydrží takový dávky radiace.“

„Tak to snad už není váš problém, ne?“ podíval se Jimbo takovým zvláštním pohledem.

„No není. Víš co? Až budeme mít skladem, ozvu se ti,“ uzavřel Pong debatu, popadl nalitou sklenici s drinkem a v hlavě se mu rodil stavební plán vesmírné továrny. Cítil vůni peněz.

Nelze si neodpustit malý autorský dovětek, který by mohl proběhnout po závěrečných titulcích této epizody. Nic velkého, jenom oblíbený pohled do blíže nespecifikované budoucnosti, protože kdy se vám zase podaří podívat do vzdálených končin, kde existují radioaktivní planety obydlené zombíky pilně obchodujícími s okolním vesmírem.

Berte to tak, že vás vezmu na malý výlet do budoucnosti vaší od nynějška jistě oblíbené planety.

Kráter se změnil. Stal se luxusním přístavem plným stromů, soch a jiných uměleckých předmětů. Návštěvník by dostal pohodlné ubytování s výhledem na radioaktivní východy slunce, které inspirovaly stovky významných umělců.

Velmi oblíbená byla opera „*Východ slunce nad radioaktivním rájem*“ od Mistra Mozka XVII, která vyzdvihovala těžké počátky vznikající kultury nemrtvých a opěvovala význam Velkého Kapitána Blázna, který pomohl v závěrečném boji s rovnostářskými teroristy. Zpracování bylo velkolepé. Tisícihlavý orchestr nemrtvých, dunících během východu na své hlučné nástroje, byl nezapomenutelným výjevem pro návštěvníky.

Hlavním turistickým cílem však bylo něco úplně jiného. Oživená mrtvá zvířata chovaná v klecích a nebo vypuštěná v pláních, kde oživovaly mrtvou krajinu. Pokud si myslíte, že vidíte pozůstatky Mozečkova přátelství a napadla vás souvislost s jeho malým Mazlíčkem, jste na správné stopě. Nemrtvým se během desítek let podařilo upravit původní Mozečkovu recepturu, až dokázali vrátit ze světa mrtvých mezi nemrtvé cokoliv a kohokoliv.

Postavili na tom svůj třetí nejvýnosnější byznys, protože poskytovali služby bohatým lidem, kteří se nedokázali rozloučit se svým milovaným domácím mazlíčkem. Desítky boháčů ročně mířili do místních laboratoří a přivázeli mrtvá těla svých němých přátel v různých stádiích rozkladu.

Jasně, protože víte, jaký byl jejich první nejvýnosnější obchod a víte jaký byl třetí, zůstává tedy otázka, který se stal druhým. Těžká hádanka to není, protože jejich radioaktivní perník si našel celou řadu fanoušků, kteří se nebáli rizika a kupovali ten šilenej matroš po kilech. Ne tedy, že by se jednalo o humaoidní bytosti, vždy to byla nějaká silikonová, diamantová a nebo nějak jinak chemicky odolná rasa, které nevadila troška radiace. V místním baru pojmenovaném „*U Blázna*“ se nedali přehlédnout. Sedávali ve skupinách u kulatých stolů, na kterých byly hromady gigantických krystalů, které rovnou pojídali, pokud tedy náhodou měli ústní otvory. Kolikrát jejich krystalická těla totiž disponovala otvorem pouze jedním multifunkčním otvorem.

Úspěšná a bohatá budoucnost.